

“Al PSC, avui som un sol partit”

A banda dels atacs del PP a la proposta d'Estatut català, també hi ha hagut veus del PSOE molt crítiques amb la proposta d'Estatut català.

—El PSOE és un partit ampli, també amb les seves sensibilitats. Pot ser que hi hagi gent, com el mateix president Rodríguez Zapatero, que entenen que Catalunya vulgui una reforma estatutària. I també pot haver-hi qui, en aquest context, s'hagi pogut deixar dur una mica pel clima crispat creat per mitjans de comunicació i el PP.

De tota manera, el que compta és el resultat final. Aquestes veus discrepantes s'han convertit en una veu única, en una resolució de l'executiva federal aprovada per unanimitat.

—L'arribada del PSC al Govern de la Generalitat va ser anterior a l'entrada del PSOE al Govern espanyol. Com han influït aquests canvis en les relacions entre el PSC i el PSOE?

—Hi ha un primer moment en què el Partit Socialista forma govern a Catalunya però el PSOE encara no governa a Espanya. Coincideix amb la darrera etapa del govern del PP, amb un alt grau de crispació, i un José María Aznar concentrat a criminalitzar permanentment el Govern català. En aquell moment el PSOE està en un escenari preelectoral molt complex, faltaven tres o quatre mesos per a les eleccions. I encara hi ha més tensió quan passà el cas de Carod-Rovira, que repercutí molt més enllà de Catalunya. El PP ho aprofita, no tant contra Carod-Rovira sinó per col·locar el PSOE en una mala situació abans de les eleccions del mes de març.

Va ser un moment difícil perquè el Partit Socialista va haver d'aguantar tota la pressió del PP —i a més, en el començament d'un Govern tripartit amb ERC, una formació independentista que des de fora es feia difícil de pair—. Aquesta primera etapa va ser d'una certa tensió. Però hi ha una segona etapa, a partir del moment que el PSOE guanya les elec-

Celestino Corbacho (Valverde de Leganés, Extremadura, 1949)

és president de la Diputació de Barcelona i alcalde de l'Hospitalet de Llobregat. Provenent de la Federació Socialista de Catalunya del PSOE, milita al PSC des que es va fundar.

cions. Aquesta és marcada per un signe absolutament contrari, en la qual es refferma la voluntat de cooperació. Fins i tot ERC es converteix en una referència, no exclusiva però sí important, de les polítiques del Govern de Zapatero. Aquesta segona etapa és molt més tranquil·la i relaxada, amb les dificultats pròpies d'un Govern en el qual es plantegen qüestions importants.

—Es pot parlar d'un tercer moment, a partir de l'aprovació de la proposta de nou Estatut català?

—Sí, però és un tercer moment que aprecio en positiu. Perquè el PSOE accepta entrar en el debat de l'Estatut.

—En la primera etapa que comentava es va dir que un sector del PSOE, des de Madrid, havia trucat a diversos dirigents socialistes catalans, entre els quals vostè, per sondejar-los per recupera una Federació Socialista del PSOE a Catalunya. Des del PSOE es veu el PSC encara com un partit de partits?

—El PSC va néixer de tres organitzacions polítiques, el PSC-Congrés, el PSC-Reagrupament i la Federació So-

cialista de Catalunya del PSOE. Aquest origen determina durant força anys la realitat interna del partit. La gent tenia un sentiment més d'agrupació per l'origen que no pas pel propi projecte del PSC. Però ja fa molt de temps que això ha canviat i avui som un sol partit. La gran majoria de la militància ja no ha format part de cap dels partits originaris.

Pel que fa al moment al qual et refereixes, es va magnificar molt. Érem en una situació política molt delicada a Catalunya i a Espanya. Van ser 48 hores d'infart. En aquestes hores, probablement, es va escriure i publicar molt, com per exemple que jo havia tingut una conversa llarga amb Pepe Bono (i feia quatre mesos que no el veia i ni havia parlat amb ell!). Van ser unes hores molt difícils i el que vam fer molts de nosaltres va ser posar una mica de seny per reconduir la situació. Qui va salvar la situació, aquí i allà, va ser Pepe Montilla. I la resta de gent, començant per mi, vam posar-nos darrer d'ell.

—Creu que el PSOE troba a faltar una federació socialista a Catalunya?

—No, no, en absolut.

—Ho dic perquè a vegades sembla que el PSOE es miri amb reticències el PSC. Per exemple, argumenten que no és lògic que el PSC tingui representació en els òrgans de govern del PSOE i que el PSOE, per contra, no en tingui en els del PSC.

—Al PSOE hi ha hagut algun sector al qual li ha costat entendre aquest estatus especial del PSC. Però no és un estatus de privilegi, sinó donat per unes circumstàncies pròpies de Catalunya. En el moment de la creació del PSC, la força i el lideratge del PSC-C, la força del PSC-R i la mateixa força de la FSC del PSOE no hauria permès cap altra forma d'unitat que no fos a través de la constitució d'un nou partit. La constitució d'aquesta nova formació, lògicament, fixa un estatus de relació amb el PSOE determinada.

Felipe González i Alfonso Guerra sempre van tenir present aquesta realitat diferenciada. Potser amb el temps hi haurà qui cregui que aquella diferenciació hauria de ser conjuntural. Però bé, la valoració que en fa el PSC és que la diferenciació ha de ser definitiva.

Penso, tanmateix, que això ja no es discuteix. Avui, començant per la mateixa direcció del PSOE, s'accepta aquesta di-

ferència. A la vegada, cada cop més, el PSC ens hem incorporat, d'una manera molt natural, a la política interna del mateix PSOE. Per exemple, en el congrés en què es va escollir Rodríguez Zapatero. Tradicionalment, en les qüestions internes del PSOE, el PSC no hi participava. L'any 2000 arribà una situació en què vam entendre que els socialistes catalans no podíem quedar-nos-en al marge. I és Catalunya qui, conjuntament amb l'andalusa i altres federacions importants del PSOE, va ajudar al procés d'aquell congrés. Som, per tant, en un moment de relació d'absoluta normalitat. A això cal afegir una altra qüestió: penso que el PSC necessita el PSOE i a la inversa.

—**En què es necessiten mútuament?**

—A Catalunya, l'espai socialista, si és un de sol, serà més potent. Però a àmbit d'Espanya, també el PSOE necessita un partit fort a Catalunya per ser potent. Si avui al PSOE li restes els 21 diputats del PSC al Congrés, no tindria la força que té. I no és només per necessitat electoral, sinó també perquè, amb les matisacions pròpies de pertànyer a comunitats o realitats diferents, hi ha un acord de fons en les polítiques del pensament socialista.

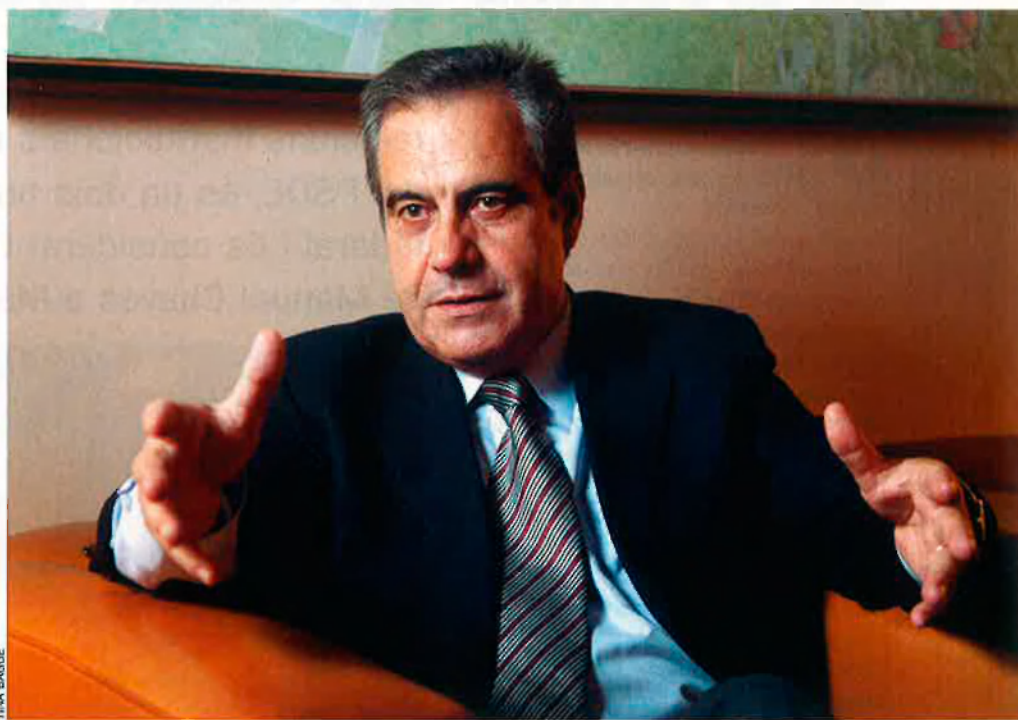
—**L'alcalde socialista de la Corunya, Francisco Vázquez, va dir que no podia llegir més enllà del primer article de l'Estatut català perquè li generava "urticària". El model territorial és el que genera més tensió entre el PSC i el PSOE?**

—No, no, Paco Vázquez és un bon alcalde, i la Corunya no seria el que és sense ell. És l'alcalde de tota la vida, i ho serà mentre ell ho vulgui, perquè és un alcalde magnífic. He pogut comprovar que la gent, a la Corunya, l'aprecien molt, perquè ho fa molt bé. Però, en definitiva, no és ell la persona determinant en la definició de la política territorial del PSOE. Ell de vegades té aquestes coses, però se l'ha de conèixer.

—**Gent del PSOE considera que el PSC, amb el pacte del Tinell, ha fet un gir cap al nacionalisme.**

—No, no. Cap partit renuncia a les seves essències amb el pacte del Tinell. Ni ERC tampoc no renuncia a la independència; moment que, quan es plantegi, nosaltres no hi serem. Ni nosaltres tampoc no renunciem al nostre catalanisme, amb una manera diferent d'entendre Catalunya. El pacte del Tinell no és una re-

"Al PSOE hi ha hagut algun sector al qual li ha costat entendre l'estatus especial del PSC"

TINA BACQUE

núncia de ningú, és la suma de les voluntats per aconseguir un Govern per a Catalunya, diferent del que hi ha hagut els darrers vint-i-tres anys, per fer polítiques diferents i tractar les reformes estatutàries, entre altres coses. Ara bé, el tripartit es conforma de tres ideologies que no són incompatibles però sí diferenciades, i lògicament les polítiques resultants no poden ser les d'una sola opció. Per tant, si em preguntes: les polítiques del tripartit tenen un component sobiranista superior a les que faria el PSC sol? Sí.

Això és producte de concessions mútues. ERC també haurà hagut de cedir respecte al seu pensament intern, en benefici de l'entesa del tripartit.

—**Vostè va dir, i polemitzar amb el president Maragall, que el debat polític català s'havia enfocat massa en el tema "identitari".**

—Sí, ho vaig dir i se'm va criticar. Però ara tothom hi està conforme. Sense abandonar una agenda potent de reformes territorials i institucionals, cal parlar més de l'acció de govern.

—**Potser, si no ho hagués dit, no hauria generat tantes crítiques? Ho dic**

per allò d'identificar els barons territorials del PSOE amb els anomenats "capitans" del PSC...

—Sí, pot ser. Alguns de nosaltres no tenim complex per definir-nos com no nacionalistes, no sobiranistes, ni independentistes. De vegades, en aquest país es tendeix a pensar que si algú diu això, automàticament ja està d'acord amb el que diuen Bono o Rodríguez Ibarra. Doncs no necessàriament.

Sempre he dit una cosa: mai no negaré la necessitat de debatre sobre la identitat d'un poble, perquè vinc avalat pel fet de ser un gran defensor de la identitat d'una ciutat. I quan defenses la identitat d'una ciutat, no pots negar la defensa d'un país. Però, a part de defensar la identitat de la meua ciutat, l'Hospitalet, també he reformat la Gran Via.

Defensem la identitat, fem les reformes que calguin, i, paral·lelament, amb la mateixa força, parlem de les escoles, la sanitat, l'habitatge, la precarietat laboral dels joves. Bé, per sort, aquest debat ja ha passat.

Enric Rimbau